

Faust Guitart i Escobet

Faust Guitart i Escobet va néixer a Berga, el 1919. Començà a fer fotos de jove, les primeres que es conserven corresponen a la immediata postguerra.

De formació autodidacta, possiblement el seu primer mestre va ser en Josep Muntanyà. Força dels seus amics i coneguts eren també fotògrafs professionals o afeccionats, entre els que tractà amb major intensitat anomenem: Josep Pons, Joan Ribera, Climent Escobet, Daniel Freixa, Joan Cortina i Josep Deseuras. Disposava a més d'un bon nombre de llibres il·lustrats pels millors fotògrafs catalans de l'època.

Com tots els apassionats de la imatge hi havia un especial combinat d'assumpes que atreia la seva curiositat i dels que treia les millors imatges: monuments romànics, crònica ciutadana i naturalment la família. En qualsevol dels cassos, el seu afany era sobretot documental, deixar constància d'un monument, d'un acte, d'una festa, etc. per assolir aquest objectiu optà per la pràctica fotogràfica clàssica de, bona definició, àmplia gamma de grisos, i intenció sempre clarament informativa; es tractava de retenir la imatge d'un monument, d'un esdeveniment, d'un acte, etc. Aquesta opció el mantingué al marge

del experiments estètics del moment: plànols atrevits, picats o contrapicats, contrastos accentuats, grà molt evident, etc. algunes de les tendències que marcaven època en la fotografia catalana dels seixanta i dels setanta; tot i disposar, per la seva bibliografia, de la informació i dels exemples, Aquest afany documental és del màxim interès en força aspectes, per exemple gairebé es poden seguir totes les fotografies de romànic berguedà abans i després de les restauracions realitzades des dels anys vuitanta del segle passat; i també es interessant, en la mateixa línia, la repetició de motius, de manera que un

Mossèn Armengou amb nois de l'escolania, anys cinquanta.

Patum. Àngels, 1983.

Guita grossa. Salt de llum, 1991.

Patum. Gegants, 1983.

Inauguració monument a Pau Claris, 1982.

Falla de la festa dels boletaires, 1979.

Inauguració placa homenatge als avis. Parc de Lledó, 1986.

Sant Salvador de la Vedella.

Aplec al santuari dels Oms.

Festa de Sant Pere de Madrona, 1983.

Creus de Queralt., 1966.

Vista del monestir de la Portella des de lluny, predomina el paisatge.

Sant Pere de la Portella.

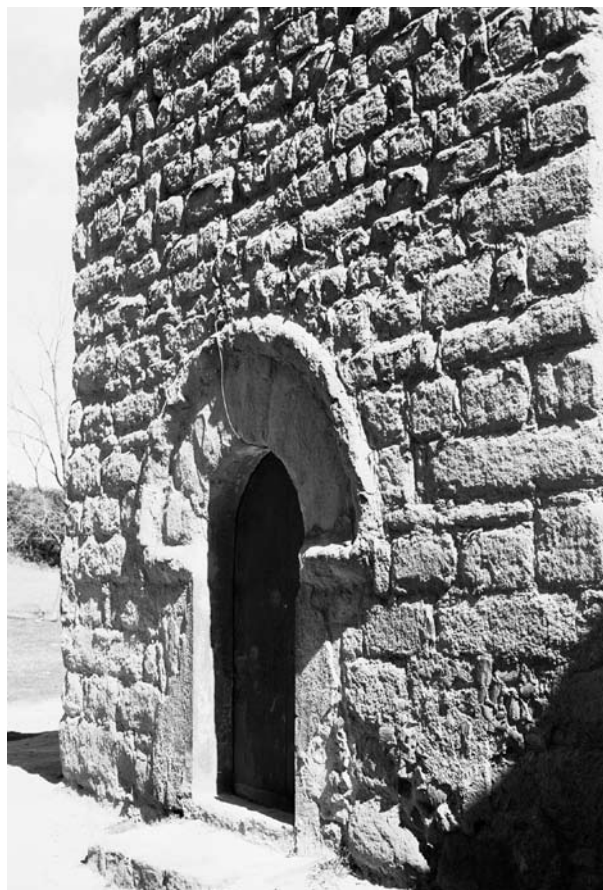
Ruïnes de l'església vella de Gósol.

Sant Andreu de Gréixer.

Sant Climent de la Torre de Foix.

Obiols. Entrada de ponent.

mateix tema va ser retratat moltes vegades al llarg de la seva vida.

El revelat de les fotografies el va encarregar, en moments diferents a Joan Cortina, Josep Pons i a foto Luigi.

La reivindicació del romànic l'insereix en el seu interès pel país, i en l'evocació d'un passat nacional, mitificat. Ell associa de manera ben clara els aspectes divulgador i alhora reivindicatiu.

Entre les càmeres que va tenir cal destacar una de les primeres, una Regula telemètrica que durà molts anys. Havia fet algunes incursions al format mig (6x6), i puntualment també al mig format (18x24). Però gairebé tota la seva obra conservada es va crear a partir de negatius de pas universal. Els darrers anys, va utilitzar una Yashica Electro 35 i finalment una Minister D de la mateixa marca. Tècnicament, en treballar sempre amb càmeres d'objectiu fix, la seva visió dels monuments i dels actes no acusa la perspectiva exagerada que ofereixen els angulars; tampoc la perspectiva comprimida dels teleobjectius, sinó que és molt més proper a la perspectiva natural, tal com la veu l'ull humà. Defuig l'anècdota i de les personalitats individuals, tanmateix acusa una certa

Aniversari Coronació Mare de Déu de Queralt, 1966. El propi Faust Guitart hi surt.

influència de Català-Roca, en les series de fotografies de monuments que també va fer aquest fotògraf, una certa proximitat estètica més que temàtica; en aquest sentit està més a prop d'en Jordi Gumí, sense fer ús però dels objectius granangulars que aquest utilitza, creiem que aquesta va ser una limitació tècnica del Faust, que assumí i que li donà uns resultats, ben personals. És una clara avantatge documental, tot i que va condicionar molt els espais i els enquadraments, que sempre havia de fer de manera molt ajustada.

Calculava molt abans de tirar, assegurava cada foto i la composava amb cura, tanmateix donava prioritat a la informació que podia contenir, per això sovint moltes de les seves fotografies d'actes o de festes, tenen una visió global molt interessant, sense arribar a ser panoràmica. Sempre línies rectes i composicions convencionals amb tendència a la simetria i sempre a l'equilibri, en absolut pretenia reflectir el moviment, i si el tema en tenia, en festes, per exemple, cerca el moment estàtic i el fixa. Moltes de les seves vistes de monuments estan fetes en dies grisos, pot ser degut a l'atzar, o influenciat per una corrent estètica que els proposava com els

millors per a la fotografia documental, per la gama de grisos que podien oferir.

Va començar en blanc i negre, passant al color tardanament, quan ja havia esdevingut dels darrers resistents a canviar. Respecte a les seves fotos en color, acusen les mancances tècniques dels temps i la conservació imperfecta dels materials, cosa general en tots els fotògrafs.

La seva producció fotogràfica, que abasta un període relativament llarg, es calcula en unes 18.000 imatges, avui dia a l'Arxiu Comarcal del Berguedà

En la seva biblioteca són especialment destacables els llibres de text acompanyats de fotografies d'autors reconeguts, de manera que els millors noms de la fotografia catalana dels anys 50 i 60 tenien lloc a casa seva, i la seva obra havia estat vista pel Faust Guitart: Pere Català, Francesc Català - Roca, Ton Sirera, Valentí Miserachs, Jordi Gumí, Raimon Camprubí, Eugeni Forcano, etc...

El reflex fotogràfic de la seva remarcable vida associativa és referent sobretot a la part d'actuació pública: actes organitzats, festes, excursions, i molt poques vegades a les sessions de feina, preparatòries, o a la dinàmica interna de les societats en

les que participà. Destaquem entre les entitats amb les que va col·laborar l'Orfeó Berguedà, el Foment del Pessebre, formà part de les juntes del Club d'Esquí, de Joventuts Musicals i del Casal de la Gent Gran, finalment presidí l'entitat Amics del Romànic durant vuit anys. Va ser a més jurat en els Jocs Florals del Cinquantenari de la Coronació el 1966, i també jurat del popular premi anual de Garrofes que atorga l'"La Farsa".

Publicà bon nombre d'articles, a la històrica revista berguedana Ecos, al Butlletí dels Amics del Romànic, i al Butlletí del Casal de la Gent Gran, també havia publicat alguna fotografia a la revista Queralt.

En reconeixement a la seva tasca el 1998 l'ajuntament de la Ciutat de Berga li va atorgar el Premi de Cultura Popular.

Les fotografies que il·lustren aquest article són una mostra escollida en clau de fotografia documental i crònica ciutadana.

Xavier Pedrals Costa

Director

Arxiu Comarcal del Berguedà